Click Here

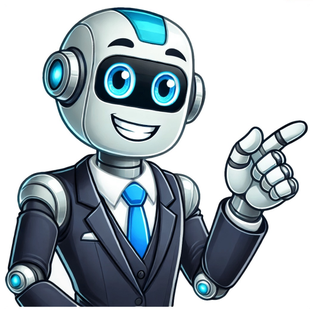

A cantora careca

SinopseA comédia “A Cantora Careca”, de Ionesco, versa sobre a história de duas famílias inglesas do pós-guerra, burguesas e decadentes: o casal Smith e o casal Martin. A ideia fulcral centra-se na dificuldade de comunicação ou na não comunicação entre as pessoas, desconectando-se umas das outras por não terem nada a dizer.Os Sr. e a Sra. Smith são um respeitável casal inglês com uma vida quotidiana, monótona e aborrecida, servidos pela criada Mary, namoradeira e leitora de poemas. As conversas dos Smith não têm outro tema senão falar de uma outra família, de ler o obituário de jornais, de há dois ou mais anos atrás. O casal Martin chega a casa dos Smith para jantar, sem avisarem. Estes, depois de um curto diálogo descobrem, apenas naquele instante que são casados…No serão, que se prolonga, contam-se anedotas, a campainha toca repetidas vezes, sem que alguém esteja à porta. O Capitão dos Bombeiros chega, desesperado, à procura de incêndios que não acontecem.As personagens vivem através de discursos vazios de reflexão, decorrentes da uniformização do pensamento, percorrendo caminhos circulares, sem que se possa vislumbrar uma finalidade para os seus percursos. Este espetáculo revela-se numa crítica à sociedade onde o individual se anula no pensamento massificado, prenhe de ideias pré-concebidas. E a Cantora Careca?! Absurdo e comicidade, ingredientes que fazem um espetáculo impactante.FICHA TÉCNICAA Cantora Careca pelo Teatro&Teatro - ACOMEAutor: Eugène IonescoEncenação: Manuel JoãoElenco: André Carvalho, Catarina Medeiros, Marta Caldeira, Rita Miranda, SaraFreitas, Telmo KubaLuz e som: Manuel JoãoMontagem de som: Luís Baptista e João RochaFigurinos: Coletivo Teatro & Teatro e Ana GracindaObjetos de cena: Ana Gracinda e Coletivo Teatro & TeatroCenografia: Coletivo Teatro &TeatroCaraterização: Rita MirandaImagem e cartaz: Marta CaldeiraApoios: Câmara Municipal de Almada, Agrupamento de Escolas João de BarrosProdução: Associação Cultural O Mundo do EspectáculoDuração: 80minNoticia no Jornal Almadense Início Buscar peças Enviar peça - Publicidade - Comédia em um único ato, A Cantora Careca, é considerada a primeira das obras da corrente estética teatral surgida após a Segunda Grande Guerra, batizada Teatro do Absurdo. Escrito em 1949 foi o também o primeiro texto do dramaturgo francês Eugène Ionesco (1909 – 1994). Considerada pelo autor como uma “anticomédia”, a peça lança mão da palavra enquanto objeto, tornando palpável algo que é ao mesmo tempo é abstrato, pois é a principal característica do texto o surrealismo verbal.\\r\De forma interessante, A Cantora Careca, foi criada a partir de um livro-texto para o ensino da língua inglesa, onde mostrava um casal conversando diálogos absurdos, informando um ao outro que eram ingleses, que tinham três filhos, que viviam em Londres, que tinham uma empregada chamada Mary, inglesa como eles, que o teto ficava em cima e o chão embaixo, que a semana tinha sete dias, e que se chamavam Smith. \\r\Ionesco manteve o casal Smith na peça assim como sua empregada, e acrescentou outros três personagens: o casal Martin e o Capitão dos Bombeiros. Altamente irônico, o texto conservou também o absurdo nos diálogos, marcados por clichês e futilidades. Os absurdos nas conversas levam os seis personagens, à completa incomunicabilidade, através do diálogo ininteligível.\\r\O foco central da peça é a linguagem, fazendo uma referência a um tenebroso futuro para as relações humanas, e conseqüentemente da comunicação: a impossibilidade de diálogo entre as pessoas. {ultimatesocialbuttons} Baixar a peça Downloads: 31579 | Tamanho: 131.5 KB Autor: Eugène Ionesco Gênero: Comédia Personagens: 6 Licença: Direitos Reservados Link quebrado ou conteúdo impróprio, mal formatado, mal escrito ou em desacordo com nossas regras? Clique no link a seguir: Denunciar essa peça Jump to ratings and reviewsO teatro do absurdo não convence, não discute, só nos deixa sem palavras. É precisamente na sua falta de realidade que emergem a ironia e a crítica sempre perspicazes, sua capacidade de expor os paradoxos de nosso cotidiano.GenresPlaysTheatreClassicsFranceDramaFictionFrench Literature 49 people are currently reading2,390 people want to readEugène Ionesco, born Eugen Ionescu, was a Romanian playwright and dramatist; one of the foremost playwrights of the Theatre of the Absurd. Beyond ridiculing the most banal situations, Ionesco's plays depict in a tangible way the solitude and insignificance of human existence.Excerpted from Wikipedia.Displaying 1 - 30 of 524 reviewsFergus, Weaver of Autistic WebsMay 8, 2025The Bald Soprano's mere mention summons up my failing memories that winter night in 1967 - backstage, at Merivale High School’s revue, The Hoopla Bus Depot - when my lamented late friend Ian Arlett and I discovered the usefulness of The Absurd. We read it right through.We laughed like idiots. (Usefulness? Pshaw!) You can chuckle all you like, my friends, but the Absurd saved many a soul from suicide in the post war years. Like Albert Camus...And Camus has saved many of us, too.The post industrial age has summoned up many demons, and chief among them is Meaninglessness. The Bald Soprano is a furiously funny skewering of its Sheer Absurdity and It revels in a new Freedom.No one sees that at first. Only kids and idiots.***You know, our leisure time is what we live for now - it Recharges us. That is getting harder and harder to do. The power, you see, is off.The power, of course, is the simple meaning of life.That's gone.We no longer believe, with the ill fated Celine Dion, that the heart will go on. Why? Like her, our hearts have become hard amid myriad distractions. They are dying.***Friends, there is no heart in our distractions.But there WILL be, if we rediscover Simple Rational Faith. How?Simply believe the heart will go on!!!***It is through postmodernism like Ionesco’s that we see the true face of God, for God knows none of the many electronic diversions that are at our disposal. God knows peace - because nothing distracts Him from it.And that is the value of an empty postmodern, but reverent life. It is not distracted by fairytales. The life of faith is in no-nonsense faith.Once we find faith, our hearts WILL go on:And meaning will return.BELIEVE it! Or NOT, like Ionesco's critics.But his absurdly hilarious emptiness was for me and Ian - when we were seventeen - hope's beginning.May 9, 2016:تمثیل می شود، معایب برجسته تر است: یونسکو شیوه اغراق این گوید می مترجم:/ واتسن بابی آقای کدام و است واتسن بابی خانوم کدام داند نمی بیند می را آنها کسی واتسونوقتی بابی اسمش هم ... همه این حرفها برای نشان دادن یک معنی است : یوجین یونسکو در مورد آن می گوید: احساس پوچی دلیل آن است که از مرز آن گذشته امن در دل پوچی فرو می روم تا هزل آن را نشان دهم، و با خنده از سنگینی اشیا بکاهم و حضور مجدد آدمی را تضمین کنمبرای پشت سرگذاشتن پوچی، باید در آن فرو رفت:و در آخر؛ قسمتی از شعر دیوار از حسین منزوی‌دوران شکوه بـــاغ از خاطرمان رفتـه ست‌امروز که صف در صف خشکیده و بی باریم‌دردا کــه هدر دادیم آن ذات گرامی راتیغیم و نمی بریم، ابریم و نمی باریم‌ما خویش ندانستیم بیداریمان از خواب‌گفتند کـه بیدارید؟ گفتیم کـه بیداریم‌من راه تـو را بسته، تـــو راه مرا بسته‌امید رهایی نیست وقتی همه دیواریم ... خانم مارتن: وای خدا! چه تصادفی! منم طبق؟ پنجم تو آپارتمان شمار؟ هشت سکونت دارم آقای عزیز!آقای مارتن: (به فکر فرو می‌رود) عجیبه، عجیبه، عجیبه، چه تصادفی! ببینید، من تو اتاقم یه تختخواب دارم. یه لحاف سبزرنگ که تختخوابمو می‌پوشونه. این اتاق با این تختخواب و لحاف، ته راهرو بین مستراح و کتابخونه قرار داره خانم عزیز!خانم مارتن: چه تصادفی، وای ... آقای مارتن: شمار؟ خون؟ من نوزدهه، خانم عزیز!خانم مارتن: عجیبه! منم تو خون؟ شمار؟ نوزده سکونت دارم آقای عزیز!آقای مارتن: پس شاید همدیگه رو تو این خونه دیدیم خانم؟خانم مارتن: ممکنه، ولی یادم نیست آقای عزیز!آقای مارتن: آپارتمان من طبق؟ پنجم، شمار؟ هشته خانم عزیز! ... کاملاً ممکنه، ولی یادم نمیاد آقای عزیز! ... خدا، چه تصادفی! اتاق خواب منم یه تختخواب و یه لحاف سبز داره، و ته راهرو بین مستراح و کتابخونه است آقای عزیز!آقای مارتن: عجیبه، شگفت انگیزه! پس خانم، ما تو یه اتاق منزل داریم و تو یه رختخواب می‌خوابیم، خانم عزیز، شاید همدیگه رو اونجا دیده باشیم! شاید هم همین دیشب! ولی یادم نمیاد آقای عزیز ... از طنز است... بحث هایی که بین زوج های این نمایشنامه پیش می آید بسیار جالب و شیرین و البته غیرمعمول است... بحث بر سر مسائلی که اصولاً نباید از اهمیت بالایی برخوردار باشد... و تمامی این خصوصیات نشان از هنر و خلاقیتِ مثال زدني < اوژن یونسکو> نویسندهٔ این نمایشنامه داردMay 26, 2016 how this play is becoming more and more relevant. What is communication? A share of information. We don't really share any information anymore, we're just yelling some jibberish because we're so afraid of silence. We talk without having anything to say; we are not sharing opinions, we share trivialities. Don't raise your eyebrow, you're a bit of Smith as well. Aren't we all?May 25, 2022Caricaturas e LoucurasRetratos de banalidade, produção social em série, relacionamentos íntimos em que os envolvidos são puros desconhecidos, etc, etc...Há os Smith, uma família só de Bobbys, os Martin que só após uma longa conversa deduzem ser marido e mulher, enfim... Divirtam-se 😉December 26, 2019É tão absurdamente real que até aflige...Personagens que falam sem parar de coisa nenhuma... que dizem piadas sem piada... (e muitos silêncios... o melhor.)«CAPITÃO: A propósito... e a cantora careca? [silêncio geral, embaraço]SRA. SMITH: Continua a usar o mesmo penteado.»e4 g-teatro n-romenia December 1, 2023حرف‌های بی معنی و چرت می‌گفتند و البته نویسنده منظور داشته ولی برای من چندان جالب نبود. از همین نویسنده کرگدن بهتر بود ... this play, yet I am reviewing it - what a coincidence!(2 stars - perhaps I am too old and weary for the absurd)July 19, 2023(فارسی در ادامه)Maybe there are periods in the history of societies and communities that their lived experiences are so meaningless, that any absurd representation of reality seems meaningful, or close to reality; or maybe there are ridiculous and rigid social structures that breaking them down and explaining their meaninglessness become a popular political act. But then, so what? Mr. Ionesco, you have been able to make us angry at the end of "The bald soprano" although the distinction between the meaninglessness and lack of structure in the play and its correspondence to the reality is not clear to me. But I had this general feeling that talking about diminishing identities and criticizing collective behaviors and social norms can have a better medium than absurd plays! The second play in the 'Persian' version I read was "the Chairs". It was a bit better. Delving into meaninglessness and a whole life in hope of a trace of immortality and self-actualization that actually has no observer or fan in the real life, and brings a deep feeling of depression and nihilism. A kind of nihilism that leads to suicide, without really explaining the problematic. It is just a deep snapshot of the main problem, and then its consequence. Maybe absurd plays and theaters have become the new "kitsch", because they represent our "zeitgeist" and some sort of intellectual prowess, without conveying any message. And no one dares to criticize them, but I am personally passionate to read about ideas that still look for new ways of living in a world full of boredom, hopelessness and meaninglessness. یک عمر امید بیجا به برجاگذاشتن حسی از جاودانگی که در نهایت مخاطبی هم نداره و با خودش پوچی عمیقی به جا می‌گذاره. نوعی از پوچی که به خودکشی هم ختم میشه و حتی توصیف مشکل هم نیست. صرفا یک اسنپ‌شات از بیان مساله است و بعد نتیجه‌اششاید تئاتر ابزورد هم خودش یک جور کیچ شده باشه، نوعی ژست روشنفکرانه که به مرور تبدیل به مد روز شده و از زمینه و زمانه خودش فاصله گرفته و دیگه پیامی رو هم با خودش منتقل نمیکنه. صرفا کسی هم نقدش نمیکنه و بیشتر نقل محافل میشه. اما خوشحال میشم اگه ببینم کسانی بیشتر موشکافی می‌کنند، همین زندگی روزمره رو با بی‌معنایی‌هاش، دنبال راههای تازه می‌گردن و دریچه‌های تازه‌ای رو باز می‌کنند ... در پایان , تنها انهایی که از ابزورد نمی ترسند این نمایشنامه را بخوانندAugust 31, 2022"این نمایش ندیدم در که ساتاگ می‌گفت "کمدی وحشیانه" اما من آن " جز در چند مورد به نظرم بی مزه بود. چند باری موقعیت کمیکی خلق شد و خنده ای بر لبم آورد "فاجعه‌ی زبانیش.February 3, 2014C'était une lecture amusante , qui m'a fait plongé dans un monde cauchemaresque , bizarre , inexplicable , plein de bruits répétitifs mais aussi drôle et ridicule.. March 19, 2023April 23, 2017What a play! We still try to to idenfity and define ourselves with things we didnt choose, like our nationality, our religion, our name, our ... man and woman accept their martial relationship based on these fake identifiers while they dont know each other. How sexuality is no longer a matter of difference (becaus kaybe we all grow up like each other, read the same books, go through the same education, watch the same movies) and how absurd all these are. The moral fables lack moral lessons, the deductive logic no longer proves right (the door rings twice and theres no one at the door so the rule they concluded was that when ever the door rings there is no one at the door). 2017-read absurd drama July 10, 2018Love love love. We read this in french literature class- as in aloud. It. Was. Hilarious.('though I was the only one in class who actually got it... too sad for words)It's defitely one of my favourite plays. I like how Ionesco shows how useless and silly communication is - especially since I'm a little 'defective' in communication. Perhaps that's why I got the fun and jokes and my peers didn't?March 20, 2015 ... تقاد للمعنى ، من خلال شخصيات مسرحيته و مغنيته الصلعاء (التي تمشط شعرها) يقصد بها حتما الحياة الخاوية من المعنى التي يدعي البعض بعد كل هذا (من وجهة نظره) .. معنى لها (ها!)February 16, 2013Me pareció una obra entretenida. Por supuesto, absurda a más no poder. Creo que el autor intenta expresar la falta de comunicación que puede existir y, de hecho existe, entre las personas. Están juntos, pero cada uno habla de lo suyo, sin relación con lo que el otro piensa, dice o siente. Tal vez eso nos pasa en la realidad y ni siquiera nos damos cuenta. Leer La Cantante Calva es ver en una obra de teatro el dicho de "Cada loco con su tema"Me pareció interesante la manera como presenta a los personajes, que, inverosímiles en la obra, existen muchos como ellos en la realidad: Los Smith, un matrimonio correcto en lo exterior, pero con una falta de comunicación absoluta entre ellos y con todo lo que les rodea. Incongruentes, impuntuales, egoístas, criticones, que se fijan en las cosas más pequeñas de los otros para poder sacar algún chisme. Los Martin, un matrimonio que se conoce tan poco, que ni siquiera saben si realmente se conocen.Un cuarteto de "amigos" (los Martin y los Smith) que no tienen de qué hablar y, por lo mismo, hablan sólo cosas sin sentido para terminar en un pleito terrible que nadie sabe cómo comenzó.El bombero y la criada, personajes secundarios en la obra, igual de absurdos que los principales, son quienes "dan materia para hablar" a los matrimonios. Al uno, quieren retenerlo porque los entretiene; a la otra, la expulsan porque no es de su clase social.Ionesco presenta a un hombre roto en su interior e incapaz de comunicar sus pensamientos y sentimientos a las personas que lo rodean.December 30, 2017Si pettina sempre allo stesso modo!3,5*Rappresentata per la prima volta a Parigi nell’anno 1950, al Théâtre des Noctambules, La cantatrice calva, commedia in un unico atto, non riscosse grande successo.Sono 52 pagine di teatro dell'assurdo. Probabilmente la rilettura è d'obbligo per capire appieno il messaggio di Ionesco, che prese spunto dalla banalità delle frasi all'interno dei dizionari di lingua.I dialoghi sono totalmente fuori da qualunque schema, esasperati, in un coacervo di luoghi comuni e assurdità. Questi dialoghi sono il drappo teatrale che, con il loro armamentario di non-sense, ripetizioni, assonanze, scioglilingua, e rime nascondono la spietata analisi di una società borghese, ricolma di vuoto, basata su luoghi comuni in cui scambia il piscio per buon vino.classics european-literature extreme April 23, 2018یک ضد تئاتر ... اولین نمایشنامه نگارش شده یونسکو که ایده ی اصلی نگارش زمانی به ذهن یونسکو میرسه که توی کلاس هایی که زبان انگلیسی تدریس میکرده متوجه میشه که چقدر کلمات و اساسا ساختار زبان بی هویت و دست چندمه و علاقه مند میشه مه چیزی بنویسه که این ساختارو واسازی کنه ... بعد اوازه خوان طاس رو مینویسه ... متنی به غایت طنز و دارای بازی های زبانی ضد دراماتیکMarch 23, 2014Crazy weird. If his goal was the failure of communication, Ionesco got it. It was so much as I am drawn to the absurd, this play didn't do much for me. I would have probably liked it even less if I had first stumbled upon it as a text. Why I disliked the play? Displaying 1 - 30 of 524 reviewsGet help and learn more about the design.